12 EYLÜL FAŞİST CUNTASI

BİRİNCİ YILINI DOLDURURKEN

WEŞANÊN
SERXWEBÛN 5

12 EYLÜL FAŞİST CUNTASI BİRİNCİ YILINI DOLDURURKEN

12 EYLÜL FAŞİST CUNTASI BİRİNCİ YILINI DOLDURURKEN

12 EYLÜL FAŞİST CUNTASI
BİRİNCİ YILINI DOLDURURKEN
Weşanên Serxwebûn 5

Birinci Baskı: Temmuz 1982

İçindekiler

Yayınevinin notu.....7
Giriş.....9
Emperyalizmin Ortadoğu politikası.....11
Türkiye'de Faşist Cuntanın Yönetime Geliş nedenleri.....18
Faşist Cunta kimin Hizmetindedir?.....24
Tarihi Yanılgının Sonuçları ve Türkiye Sol-Hareketinin durumu 30
12 Eylül Faşist Yönetimi Döneminde Kürdistan'daki Gelişmeler.....30
PKK Kürdistan'da direnişi temsil ediyor.....33

YAYINEVİNİN NOTU

PKK tarafından teksir olarak dağıtılan "12 EYLÜL FAŞİST CUNTASI BİRİNCİ YILINI DOLDURURKEN" yazısını, yayınevimiz içinde bulunduğumuz dönemin sorunlarına ışık tutması açısından yayınlamayı uygun görmüştür.

Weşanen Serxwebun

Giriş

Faşist askeri cuntanın, devlet yönetimini tümüyle eline geçirmesinden bu yana yaklaşık bir sene geçmektedir. Bu dönemde yönetimin uluslararası dayanakları, iç siyasal-sosyal dayanakları ve çözmek zorunda oldukları görevler düne oranla daha net bir şekilde açığa çıkmış bulunmaktadır. Bu dayanakları bir yıllık uygulamaları ve bu politikanın önümüzdeki dönemde ortaya çıkaracağı sonuçları kısaca özetlemek istersek; faşist askeri yönetim, her şeyden önce dünya emperyalist sisteminin, '70'lerden beri yaşadığı yoğun ekonomik ve bu temelde gelişen her alandaki bunalımlarından, '80'lere doğru karşıdevrimci faaliyetleri yoğunlaştırarak ve daha çok zora dayalı politikaları gündemleştirerek çıkmaya çalıştığı bir dönemin ürünüdür.

Son on yılda yaşadığı bunalımı kendine bağımlı yeni sömürgelere taşırarak, yükünü belli bir oranda hafifletmeye çalışan emperyalist sistem, yeni-sömürgelerin çarpık ekonomik yapılarının kendilerine yüklenen ekonomik bunalımın altından kalkamamalarının yanı sıra daha da çok ezilmeleri sonucu tümüyle çıkmaza girmiştir. Ayrıca bu dönemde, sosyalist ülkelere karşı daha önce belli bir yumuşama siyaseti altında geliştirdiği ilişkileri sertleştirerek karşıdevrimci eğilimlerini ön plana çıkarmaya başlayan emperyalizm, sosyalist ülkelere yönelik olarak geliştireceği faaliyetlerle de bu bunalımın

altından çıkmaya başlamıştır. Yine bu dönemde, emperyalist devletlerin, ekonomik alanda bir türlü giderilemeyen çelişkilerinin devamına rağmen askeri alanda, özellikle sosyalist ülkelere karşı bütünleşmeye, ortak bir politika gütmeye çalıştıkları ve böylelikle kendi aralarındaki çelişkileri sınırlayarak ve özellikle askeri alana yansıtmayarak bunalımı daha az yaralarla atlatmaya çalıştıkları görülmüştür.

Fakat, '80'lere doğru geldiğimizde bu çabalar fazla etkili olamamıştır. Özellikle, dünya emperyalizminin jandarmalığını üstlenen ABD emperyalizmi, Carter yönetimi altında bu yöntemlerle bunalımdan çıkmaya çalışmış, ama bütün bu politikalar bunalımı daha da ağırlaştırmaktan öteye geçemediği gibi, '80'lere doğru geldiğimizde çok güç durumlara düşmekten kurtaramamıştır.

Dünya emperyalist sisteminin yönetimini elinde tutan en başta ABD tekelleri, dünya genelinde sarsılan ve eğer tedbir alınmazsa daha da geriliyecek olan çıkarlarını korumak için, bir yönetim değişikliğini zorunlu görmüş ve daha çok Amerikan toplumunun en gerici, en saldırgan eğilimlerini yeniden canlandırmaya çalışan, sosyalizme ve ulusal kurtuluş hareketlerine karşı saldırıyı tümüyle dış politikalarının temeli, içte ise tekellerin azgın sömürü ve baskı politikasını iç politikalarının temeli haline getiren Reagan yönetimini oluşturmaya başlamışlardır. Bu yönetim, sıradan herhangi bir yönetim olmayıp, emperyalist sistemin son on yılda içinde bulunduğu ağır bunalımlara karşı, karşıdevrimin bir cevabıdır. Bu, emperyalist sistemin; ABD'nin iç ve dış politikasında saldırgan bir tutum yüklenen yeni yönetiminin öncülüğünde tüm dünyada karşıdevrimi güçlendirmeyi ve böylelikle bu bunalımdan çıkmayı umut etmesinden kaynaklanmıştır. Bu politikayı, çeşitli açılardan kendi çıkarlarına uygun görmeyen diğer emperyalist ve bağımlı ülkeler dahi sarsılan dünya kapitalizminin çıkarları söz konusu olduğundan bu politikaya sürüklenmekte, bunun bir uydusu gibi hareket ederek karşıdevrimin hizmetinde çalışmaktadır.

Emperyalizmin Ortadoğu politikası

Taşıdığı özellikler açısından emperyalizm için vazgeçilmez bir alan olan Ortadoğu, dünya emperyalist sisteminden en fazla etkilenen bölge özelliğini bu dönemde de korumuştur. Emperyalizm, Ortadoğu'ya yüklenip, kendisini bu alanda güçlendirme ve bunun için gereken her yola başvurma politikasını hayata geçirerek, büyük toplumsal alt-üst oluşları yaşayan, stratejik-coğrafik ve temel enerji kaynağı olan geniş petrol kaynaklarına sahip bulunan bu bölgeye tüm gücüyle sarılmış; ilerici yöndeki değişikliklere olan ve saldırganlığı güçlendiren yönetimleri işbaşına getirme, onları güçlendirme ve böylece bölgeyi emperyalizmin sağlam bir kalesi haline getirme çabaları, '80'lere tanık olduğumuz en önemli politik sorunlardan birisini teşkil etmiştir.

Emperyalizm, dünya genelindeki bunalımlarının atlatılmasına temel olarak Ortadoğu'yu almıştır. Ortadoğu'da bunalım kolay atlatılırsa, bölgenin kaynakları emperyalizmin hizmetinde olmaya devam ederse, emperyalizmin genel bunalımından çıkma şansı çok daha fazla olacaktır. Ayrıca buna, emperyalizmin eskiden bölgede hakim kıldırttığı statükonun parçalanması da eklenmelidir. Afganistan'daki gelişmeler, İran devriminin sonuçları emperyalizmin statükosunu daha da zayıflatmış, özellikle Arap

alemindeki Filistin direnişi ve ilerici Arap ülkelerinin emperyalizme ve siyonizme karşı giderek radikalleşen tavırları, Afganistan'daki gelişmelerle de birleşince, eski dengenin emperyalizm aleyhine hızla bozulduğu ve bölgede önemli siyasal gelişmelerin gündeme girdiği görülmüştür. Kısaca dünya genelinde yaşadığı bunalımın yanı sıra Ortadoğu'da da devrime yönelik gelişmelerin bu bunalımı daha da ağırlaştırması, emperyalizmin, bölgeyi yeniden değerlendirmesini ve konumunu güçlendirmeye çalışmasını kaçınılmaz hale getirmiştir.

İşte 1980'lere geldiğimizde güvendiği statükonun bozulmasından telaşa düşen emperyalizm, bölgede güçlenmek, İran ve Afganistan'daki gelişmelere set çekmek için kendine bağlı güçlü yönetimlere ihtiyaç duymaktadır. İsrail'in saldırgan yönetimi, Mısır'ın işbirlikçi yönetimi, Pakistan'daki faşist askeri yönetim ABD emperyalizminin emrinde sağlam dayanaklar olarak, buralardaki kontrolü emperyalizmin elinde tutmasına karşılık, diğer ülkelerdeki durum, emperyalizm için aynı elverişli şartları göstermiyor, tersine çıkarlarını tehdit ediyordu. Emperyalizmin çıkarlarını tehdit eden bu durum, yeni komploları ve müdahaleleri zorunlu bir hale getirmiştir.

Türkiye'de faşist cuntanın yönetime geliş nedenleri

Bu yıllara geldiğimizde Türkiye'deki devrimci gelişmeler de alabildiğine hızlanmıştı. Emperyalizmin öteden beri güvendiği bir kalesi olan Türkiye'de, iç çatışmalarla istikrarın bozulması ve bu nedenle devrimin gündeme giren bir olay haline gelmesi, başta ABD olmak üzere emperyalizmin çıkarlarını tehdit ettiğinden, Türkiye sorununun dört başı mamur bir diktatörlüğün yönetime geçirilerek çözülmesi bir zorunluluk olmuştu. Emperyalizmin dünya genelinde yaşadığı bunalım ve bunalımdan çıkmak için güçlendirdiği karşıdevrimci faaliyetlerin en yoğun olarak yaşandığı Ortadoğu'daki gelişmeler Türkiye'nin önemini açıkça ortaya koymuş, buna bir de Türkiye'nin iç yapısındaki gelişmeler eklenince, Türkiye'de faşist bir yönetimin başa geçirilmesi kaçınılmaz hale gelmişti.

Türkiye'de faşist bir yönetimin işbaşına geçirilmesinde dış şartların önemli etkisinin yanı sıra, onun yakın siyasal tarihte yaşadığı gelişmelerle de sıkı bağı vardır. Türkiye'nin yakın siyasal tarihindeki gelişmelerle uluslararası emperyalist sistemin gelişmeleri birbirine sıkı sıkıya bağlı olup, birbirilerini karşılıklı olarak etkilemektedir.

12 Eylül darbesiyle başa geçen faşist askeri yönetimin daha önceki yönetimlerle benzerlikleri ve ayrılıklarının daha net şekilde

ortaya çıkması açısından, Türkiye'nin yakın siyasal tarihinin gözden geçirilmesi gerekmektedir. Ayrıca bu, kemalizmin geçirdiği dönüşümü tüm çıplaklığı ile ortaya koyarken, Türk devlet sisteminin içinde bulunduğu koşulları, bu koşullardan kaynaklanan biçimi de artık inkar edilemez bir tarzda açığa çıkaracaktır.

1925-40 yılları arasında henüz net bir şekilde ayrışmayan burjuvaziyi temsil eden kemalist ideoloji, politika ve devlet yapısı, uluslararası koşullardan da yararlanarak kendi gerçekliği üzerinde sisli bir örtü meydana getirmiş ve bu sis altında bütün açıklığı ile izah edilememiştir. '40'lardan sonra, burjuvazinin değişik kesimleri arasında gelişen farklılıklarla birlikte ekonomide gelinen yer, kemalizmi ve bunun devlet biçimini bir dönüm noktasına doğru getirmiştir. Özellikle II. Paylaşım Savaşı'ndan sonra, siyasal bağımsızlıklarını elde eden, ama sosyalizme yönelmemiş olan ülkelerle emperyalizm arasında yeni sömürgecilik temelinde ilişkilerin başladığı bu dönemde, kemalizm de kendini bu yeni koşullara uyarlamaya ve belli değişiklikler göstermeye başlamıştır.

Emperyalizmin yeni sömürgecilik politikasıyla uyuşan kemalizm, ekonomideki büyümeye ve giderek tekelleşmeye bağlı olarak gerici bir devlet yapısını geliştirmiş, 1960-70 yıllarında ise böyle bir gelişmeyi daha da hızlandırmıştır.

Kısaca tahlil edilmek istenirse, kemalizm, II. Paylaşım Savaşı'ndan sonra uluslararası tekeller ve bunları temsil eden emperyalizmle uyuşurken, içerde de ekonomide gelişen tekellerle uyuşmuş, daha önce özelikle milli burjuvazinin çıkarlarına hizmet eden devletçilik biçimini aşarak, ideolojik, politik ve devlet biçimi olarak tekelci burjuvazinin çıkarlarını dile getiren bir biçime dönüşmüştür. Aslında kemalizm, Türkiye'nin içte ve dışta geçirdiği gelişmelere bağlı olarak daha 1950-60 yılları arasında bir dönüşüme uğramakta, yani, uluslararası emperyalizmle bunların uzantısı durumundaki Türk tekelci kapitalizminin çıkarlarını uyumlulaştıran, bunu en uygun tarzda sürdüren bir evreye doğru dönüşmüş bulunmaktaydı.

Burada belirtilmesi gereken bir olgu, kemalizmin sivil faşist gelişmeler karşısındaki anlamıdır. Kemalizm 1920-40 dönemindeki biçimiyle 1950-70'ler dönemindeki biçimi arasındaki fark ile Türkiye'de sivil karakterli faşizmin geliştirilmeye çalışılması arasındaki çelişkinin görülememesi, devletin ve faşizmin tanımlanamamasında ve buna karşı görevlerin belirlenememesinde en büyük etken olmuştur.

Özellikle 27 Mayıs darbesi ve bu darbe temelinde gelişen yeni dönemde, bir yanda solun gelişmesi, diğer yanda sivil karakterli faşist gelişmelerin yaygınlaşması, kemalizmin ideolojik, politik ve devlet sistemi açısından geçirdiği evrimin unutulmasına ve meselenin bir yanda solun, diğer yanda sivil faşizmin gelişmesi şeklinde dar bir biçimde ele alınmasına yol açmıştır. Bu da, daha sonra kemalist yönetim adı altında dört başı mamur bir faşist yönetimin Türk devletinin bütün katmanları içinde karşılarına çıkmasına ve hepsinin bu güç karşında paramparça olmalarına yol açmıştır.

Kemalist devletin, gerek alt ve gerek üst yapıda dönüşümün, birçok çevre tarafından ya kemalizmin etkisizleşmesi, ya da 192540'lardaki özelliklerinin ortadan kalkmasının sonucu olarak kendisinin de ortadan kalktığı ve artık Türkiye'nin sosyal siyasal gündemine girmesinin mümkün olmadığı şeklinde değerlendirilmesi ve Türkiye'deki sahte parlamentoculuk anlayışıyla ve bu anlayışı meşrulaştıran çeşitli küçük burjuva reformist anlayışların yaydığı ideolojilerin de etkisiyle devlet meselesi daha da çarpıtılmıştır. Tabii bunun sonucu olarak devrimci çalışmalar sağlıklı bir temele oturamamış, ciddi yanılgılara düştükleri için 1980'lere doğru geldiğimizde büyük darbeler yemekten kurtulamamışlardır.

Türkiye'de, özellikle 1960'lardan itibaren ve daha çok MHP biçiminde somutlaşan sivil faşist hareketin gelişmesi, devlet meselesinin tahlil edilmesi açısından belirleyici bir öneme sahip olmamış; yine aynı dönemlerde daha çok TİP hareketi biçiminde

gelişen ve daha sonra çeşitli gruplarca paylaşılmaya çalışılan sol görüşler açısından geliştirilen 'devrimci' mücadele anlayışı da, devleti ve sivil faşist gelişmeyi tahlil etmede büyük bir yanılgı içinde olmuştur.

Sol, bu dönemde kendi stratejisini, taktiğini, örgüt yapısını ve çalışma biçimini, daha çok, sivil faşist bir yönetimin gelişeceği düşüncesine göre oluşturmuştur. Böyle bir yönetimin, burjuvazinin sağ partileriyle uzlaşarak ve giderek birleşerek başa geçebileceğini düşünen sol hareketler, devletin faşistleştirilmesine karşı "kemalizmin sol geleneklerine" dayanarak ve devleti ilerici reformlara tabi tutarak, özellikle CHP'ye yamanıp onu sollaştırarak faşist gelişmeye karşı durabileceklerini, ve giderek devleti kerte kerte demokrasiye açabileceklerini düşünmüş ve buna uygun olarak çalışmışlardır. Özellikle, '60'lardan itibaren yaşanan ve '80'lerde doruk noktasına varan durum budur. Denilebilir ki, devletin gerçek durumu unutulmuş, devletin yapısı içinde birbirlerine karşı devleti ele geçirme savaşımında olan sivil faşist akımlarla sivil devrimci akımın çarpışması olayı yaşanmıştır. Burada her iki tarafın da kavrayamadığı olgu, kemalist ideoloji, politika ve devlet sisteminin '80'lerde de kendi hükmünü icra edişi, kendisini hesaba katmayan güçlere karşı rahatlıkla alternatif olabilmesi ve onlara büyük darbeler vurabilecek güçte bulunmasıdır.

Buna açıklık kazandırmak, cuntanın durumunu kavramak ve 12 Eylül darbesiyle gerçekleşen yönetime karşı sağlıklı bir mücadele geliştirmek açısından önemlidir.

12 Eylül faşist yönetimi, Türkiye'de faşist yönetimin kemalist devletin içinde gerçekleşen bir olay olduğu gerçeğini ortaya çıkarmıştır. Türkiye'de gerçekleşen faşist yönetim, kemalist devlet anlayışını, kemalist ideolojinin ve toplumun çeşitli alanlarında geçerli kemalist anlayışların bir dönüşümü biçimde olmuştur. Faşizm başka yerlerde aranmamalıdır, çünkü kemalizmin uğrayacağı dönüşümlerin kendisi faşizmdir. Kemalizm, devlete ve toplumsal

yapıya o kadar egemendir ki, başka nitelikli –faşist– ideolojinin, değişik bir kaynaktan çıkıp bu devlet biçimini aşması ve onu bu biçimde faşistleştirmesi mümkün değildir. Kısaca, Türkiye'de devletin ve siyasal alanın gericileşmesi ve dört başı mamur bir faşist diktatörlüğe dönüşmesi, kemalist devletin uğradığı biçim değişiklerinden başka bir şey değildir.

1925-40 arasındaki dönemin, faşist niteliklerin daha o zamanda bile devletin bünyesinde önemli oranda bulunmasına rağmen, tümüyle faşist bir dönem olarak değerlendiremiyorsak, bunun nedeni; uluslararası koşullar, özellikle de Sovyetler Birliği'nin durumu ve Türkiye'de henüz gelişmiş bir kapitalist yapının olmayışıdır. 1950'ler sonrasında bu eksiklikler kapanınca, yani, uluslararası alanda siyasal gericileşme tekellerin bir nolu özelliği halinde gelişirken, içte de Türk kapitalizmi tekelleşmeye doğru yöneldiğinde, 1925-40'lar arasında tam faşistleşemeyen kemalist ideoloji, politika ve devlet sistemi, 1950-60'larda bu doğrultuda hızla bir evrim geçirmiş, 196070 yıllarında daha da büyüyen siyasal gericilik, '80'lerde faşist bir diktatörlük olarak karşımıza çıkmıştır. Böylece kemalizm, doğasında mevcut bulunan öze uygun bir biçim almıştır. Denilebilir ki, bu yıllarda olgunlaşan kemalizm katıksız bir faşizm halini almıştır. Henüz gençken iyice ayırt edilemeyen bu özellikleri, olgunlaşma ve çöküş çağında faşist bir diktatörlük biçiminde açığa çıkmıştır.

Ne zaman ki, Türk kapitalizmi gençlik ve olgunlaşma dönemini aşıp özellikle 1960-70'lerden sonra çöküş çağına girmişse, faşistleşme de o oranda artmış ve kemalist devletin faşist bir devlet biçimine dönüşmesi de buna bağlı olarak hızlanmıştır. '80'lerde Türkiye devletinin ve toplumsal yapısının temelleri çatırdamaya başlayarak, çöküşe doğru giderken, en geçerli ideloloji, politika ve devlet biçimi olarak kemalizm hükmünü sürdürmüş; bu olguyu doğru tahlil edemeyen ve buna karşı tedbir geliştiremeyen devrimci muhalefet örgütleri ve partiler ve hatta kemalist espri dışında gelişen MHP'nin öncülük ettiği tipte bir faşistleşme dahi bu gerçek

karşısında tutunamamış ve yenilgiye uğramaktan kurtulamamışlardır.

Denilebilir ki, 12 Eylül darbesi, kemalizmin iç yüzünü tümüyle açığa çıkarması açısından devrimciler için derslerle dolu bir olaydır. 12 Eylül darbesi kadar hiçbir olay, daha önce karmaşık bir konu haline getirilen devlet meselesini doğru bir biçimde ortaya koyamazdı. Diğer tip olgular gerçeği belki saptırırdı, ama 12 Eylül, Türkiye'de devletin oluşmasında olduğu kadar, olgunlaşması ve devrilmesinde de tahlillerin nereden başlatılıp, nerede bitirilmesi gerektiğini hiçbir sapmaya yer bırakmayacak tarzda tüm açıklığıyla ortaya koymuştur.

Faşist cunta kimin hizmetindedir?

Önümüzdeki dönemde muhtemel gelişmeleri belirtmek açısından da, 12 Eylül faşist yönetiminin elinde Türkiye'nin bugün kimin hizmetinde olduğunu, ve bu hizmeti nasıl yerine gettirdiğini, ayrıca, kendisinin iç ve dış koşullardan yararlanarak ne tip uygulamalar ortaya koyduğunu açmak gerekmektedir.

Kemalizm, daha devlete egemen olmaya başladığı dönemde de işine geldiği zaman devrim veya karşıdevrim kozunu oynamak özelliğini tekrarlamaktan geri kalmamıştır. Kemalizm eğer kendi devlet çıkarlarına elverişliyse her türlü gerici ideoloji ve politikaya yaslanmakta bir an dahi tereddüt etmeyeceği gibi, yine çıkarlarına

elverişliyse devrime de el atmaktan, ona da sahip çıkmaktan asla geri kalmayacak gibi bir özelliktedir. Bu Türk burjuvazisinin zayıflığı ve tabansızlığının bir sonucu olmasına karşın, kemalist ideologlar tarafından, kemalizmin eşsiz dehası, eşsiz politik ustalığı ve ölümsüz ilkeleri olarak gösterilmeye çalışılmıştır.

Kemalist yöneticiler ve ideologlarının günümüzdeki en büyük sorunları, Türk devletinin uluslararası karşıdevrim arenasında en iyi nasıl satılabileceği ve bunun karşılığı olarak dövizin nasıl elde edilebileceğidir. 12 Eylül faşist yönetimi elinde Türkiye, devlet ve toplum sistemiyle gerçekten de tümüyle bir meta haline getirilmiştir. Stratejik konumundan ötürü sosyalist ülkelere ve Ortadoğu'daki devrimci gelişmelere karşı bir tehdit olarak kullanılma, Ortadoğu'da emperyalizmin çıkarlarını koruma, dünya emperyalizminin karşıdevrim çabalarına alet olma karşılığında Türkiye bugün satışa çıkarılmıştır. Kendisini döviz ve destek karşılığında utanmazcasına satışa çıkarırken, faşist ideologlar bunu 'akılcı siyaset, politikaya uygun siyaset' olarak değerlendirmiş, bu konumuyla Türk devleti, köhnemiş karşıdevrimden başka hiçbir şeye hizmet edemez duruma gelmiştir. İçerde insanların dayanılmaz işkence, baskı ve sömürü altında tutan, dışarıda ise karşıdevrimin pazarında en rezilcesine satılan ve gerçekten de tarihin çöp sepetine atılması gereken bir alet durumundadır.

Bu durum her ne kadar, meslekleri MİT içinde geçen ve burjuva basında tırmanarak bugün karşımıza ideolog olarak çıkan kişilerin ağzından yaldızlı laflarla örtbas edilmek isteniyorsa da, özünde Türkiye devlet hurdalığı, bu karşıdevrimin elinde şu veya bu değer biçilen bir aletten başka bir şey değildir.

Bugün Türk devletine değer veriliyorsa, bunun nedeni uluslararası emperyalist sistem içinde çok önemli yer işgal eden Ortadoğu'da emperyalizmin yaşamasına hizmet etmesidir. Bu nedenlerdir ki emperyalizm, bir hurda haline gelen bu yapının ayakta kalması için, kapitalist kar mantığına sığmayacak olan her türlü, politik, askeri, mali yardımı yapmaktadır. Yine bu yardım,

sosyalist ülkelerin bağrında bir hançer rolünü üstlenen bu hurdalığı sosyalist devletlere karşı bir kalkan olarak elinde tutmak için yapılmaktadır. Generaller tayfası ise, bu özelliklerini 'ilginç bir politika veya yaratıcı dehalarının bir ürünüymüş!' gibi gösterip, bu konuda keşif üstüne keşif yaparak her türlü gerici çevrelerden döviz koparmayı marifet saymaktadır.

Yıkılması gereken bu hurdalık '80'lere geldiğimizde hala yaşayabilmişse, bunun nedeni, bir yandan bu olgunun doğru olarak kavranılamaması sonucu doğru bir devrimci anlayışı taktik, örgütlenme ve mücadelenin geliştirilemeyişi iken, diğer yandan da, uluslararası gericiliğin günümüzde dünyanın hiçbir devletinde görülmeyen desteği bu devlete sağlamış olmasından dolayıdır. Dünya gericiliği 'mutlaka ve mutlaka Türk devleti yaşamalıdır' demektedir. Başta ABD emperyalizmi, Türk devletinin yaşatılmasını zaptu rapt altında olan tam bir diktatörlükte görürken, Avrupa emperyalizmi de aynı politikada uyuşmaktadır. Genelde emperyalizmin çıkarını korumada stratejik bir yeri olan bir yönetim onlar için de büyük önemdedir. Aynı şekilde, Türk devleti hurdalığının paramparça olması kendilerinin de sonunu getirmede önemli bir etken olacağı için bölge gericiliği de, buna çok önem vermekte ve her türlü desteği sağlamada cömert davranabilmektedir. İşte, bu devletin bu kadar yaşamasının dünyada pek görülmemiş ilginç bir nedeni de budur. 12 Eylül faşist yönetimi, bu gerçekleri daha da açık bir tarzda ortaya çıkarmıştır.

12 Eylül faşist cuntası, bugün tümüyle ABD'nin emrindedir. Bu, son derece açık ve tartışmasız bir olgudur. Uluslararası emperyalizmin etkin askeri, siyasi, ekonomik yardımları sürekli artmakta, yine tüm uluslararası medyasıyla bu yönetimi desteklemektedir.

Başını ABD'nin çektiği bu yardımlara, Alman emperyalizmi alabildiğine destek olmaktadır. Çünkü, Türkiye emekçilerini, bu devletle birlikte en çok sömüren emperyalist devletlerden biri de odur. Türkiye sınırları içinde sömürüldükleri yetmiyormuş gibi, iki

milyona yakın insanı kendi metropollerine taşırarak bunlar üzerinde amansız bir baskı ve sömürü kuran Alman emperyalizmi de kemalist ideolojinin günümüz koşullarında uyarlanarak en iyi şekilde uygulanabileceğinin akıl hocalığını yapıp, bu devleti destekleyen diğer güçlü bir emperyalist devlettir. Bu devletin günlük uygulamaları da bunu açıkça göstermekte, bu, medya organlarından her gün izlenebilmektedir. Özellikle Alman emperyalizminin ilginç buluşlarından birisi de böyle bir yönetimin bütün yeni sömürgelere örnek olarak sunulmasıdır. Kemalizm, emperyalizmin öylesine hizmetinde bir rejimdir ki, bunu utanmadan bütün Afrika devletlerine önermekte ve evrensel sonuçlar çıkarmaya çalışmaktadır. Bu bile kemalizmin günümüzde emperyalizmin işine ne kadar çok hizmet ettiğini gösteren açık bir kanıtıdır.

Bölge gericiliği de bu yönetimi karşılıksız olarak desteklemektedir. Özellikle, Suudi Arabistan, Pakistan ve diğer güçler bölge gericiliğinin yaşatılmasının temel dayanaklarından birisi olmasından ötürü bu yönetimi olanakları ölçüsünde karşılıksız olarak desteklemekten çekinmemektedirler. Eğer Suudi gibi bir rejim hiç düşünmeden bu rejimi destekliyorsa, kemalizmin kendi gerici emellerine ne kadar iyi hizmet edeceğini günümüzde yeniden keşfetmesinden dolayıdır. Gerek emperyalist devletler ve gerekse bölgesel gerici güçler, 12 Eylül faşist darbesiyle gerçek tarihi özüne bürünen bu kemalist devleti bu kadar destekliyor, hatta evrensel bir sistem olarak görüyorlarsa, bu, dünya gericiliğinin kemalizmin şahsında kendileri için en güçlü dayanağı bulmalarından dolayıdır.

Cuntanın iç politikasına bakılacak olunursa, bu gerçekler yine açıkça ortaya çıkar. Kemalizm daha doğduğu günden itibaren kapitalizmi yaşamakta kararlı olan tüm burjuva çevrelerinin ortak bir ideolojisi ve devlet yapısıdır. Son bir yıllık uygulamalar kemalizmin bu dönemdeki ekonomik politikasının kimin hizmetinde olduğunu açıkça ortaya koymuştur. Emperyalizme en çok bağımlı olan katıksız gerici çevrelerin ve özellikle İMF'nin adeta

bir memuru gibi çalışan, ekonomik politikayı oluşturan ve uygulayan Turgut Özal'ın durumunda bu son derece açıktır. Cuntanın son bir yıllık yönetiminde bu kişinin geliştirdiği ekonomik tedbirlerle, emperyalizme katıksız bir bağımlılık içinde bulunan kesimin dışında toplumun hemen her kesiminin çıkarları darbe yemiştir. Son bir yılda meydana gelen ekonomik darlıklar, burjuvazinin en kodaman çevrelerinin bile inkar edemeyeceği kadar apaçık ortadır. Türkiye'nin ekonomisinde daralma vardır. İşsizlik bir çığ gibi büyümekte, yatırımlar durulmakta, üretim artırılamamakta, enflasyon oranı hızla büyümekte, ve halkın elinde biriktirdiği ne varsa bunların bir kısmı alınıp dışarıya satılırken, diğerleri de yine elinden çeşitli yöntemlerle alınıp tasarruf haline getirilmektedir. Dışarıda da işçilerin elindeki tüm dövizler, içinde zoru da taşıyan yöntemlerle gasp edilmektedir.

Bütün bunlar, bir yandan işbirlikçi yerli tekellerin çıkarları ve dayatmaları sonucu yerine getirilip bir kısmı onlara verilirken, diğer bir kısmı da bunların uluslararası bağlantıları olan emperyalist tekellere aktarılmaktadır.

Günümüzde eğer Türkiye kapitalizmi, ancak faşist bir yönetimle zorla ayakta tutulacak bir duruma gelmişse, her taraftan sağlanan ve hiçbir ekonomiyi sağlıklı bir biçimde yaşatmayacak olan kaynaklara, bizzat cuntanın dediği gibi 'koltuk değnekleriyle yaşatılıyor'sa ve yine ekonominin önde gelen deyişiyle 'bu inek bu durumda bile artık süt veremez duruma gelmiş'se bütün bunlar son bir yıllık ekonomik politikanın sonuçlarını ve bu kapitalizmin ne olacağını açıklar. Kemalizm, tüm yaldızlı cümlelere rağmen ekonomik politikada da günümüzde kime ve neye hizmet ettiğini açıkça ortaya çıkarmıştır.

Ayrıca, son bir yılda toplumun üst yapısının kültürel, moral ve ahlaki alanlarında yaşanan olaylarda, kemalizmin son kertede bir ahlaksızlık rejimi olduğunu ortaya çıkarmıştır. Kültürde bir kaos, bir yozluk, sosyal ve ahlaksal yaşamda toplumun tümüyle çılgınlaşması görülürken, toplum, işkence, baskı ve her türlü aşağılık propaganda

yöntemleriyle ya kişiliksizleştirilmeye, ya ajanlaştırılmaya veya artık devletin elinde her türlü kalıba girmeyi kabul edecek insanlar haline gelmeye zorlanmaktadır. Kısaca, örneğini ancak Hitler faşizminde gördüğümüz bir sosyal dokunun yaratılmasında kemalizm hiçte ondan geri kalmamıştır.

Son bir yıllık uygulamalar, kemalizmin faşist niteliğinin sosyal, ahlaki ve kültürel yapıda, diğer alanlardan aşağı olmadığını ortaya çıkarmıştır. Yaşanılan işkenceler, kültür adına piyasaya sunulanlar, topluma tek bir sosyal dokuyu hakim kılmak için geliştirilen her türlü propagandalar bunun böyle olduğunu açıkça göstermektedir. Hatta, bu alanda kendi öz çocukları olan, kendi burjuva siyasal organizasyonlarını bile elinin tersiyle itmekten geri kalmamışlardır. Kemalizmin devlet anlayışını, politikasını, ideolojisini her zaman baş ilke kabul eden, parlamento, burjuva partileri ve bunların önderlerinin kemalizmin ilkelerini sürdüremez bir noktaya geldiklerinde, cuntanın günlük bir emriyle yaşamlarına son verildiyse, bundan da, kemalizmin bunlara karşı ne kadar saygılı olduğu ve değerlere ne kadar kıymet biçtiği açıkça anlaşılmıştır.

Son bir yıllık uygulamalara bakıldığında, kemalizmin bir benzerinin ancak, İspanya'da Franco, İtalya'da Mussolini ve Almanya'da Hitler faşizminde olduğu görülecektir. Kemalizmin bir yüzü, eğer Hitler, Mussolini ve Franko döneminde çıkmamış ve gecikmeli de olsa son bir yılda bu kadar açıkça ortaya çıkmışsa bu tarihin de bir zorlaması olarak artık kemalizmin ruhundaki özün ortaya çıkması ve olması gereken bir biçimde kendi adına yakışır bir somutluk kazanmasından başka bir şey değildir. Tarih bu konularda kemalizmin hakiki karakterini ortaya çıkaramazlık edemezdi. Kemalizm, eğer eski biçimiyle anlaşılıp tarihe geçseydi, tarih gerçekten yanlışlık yapmış olacaktı. Bu yanlışlığın yapılmaması, yine kemalizmin özü, karakteri gereğidir.

Tarihi yanılgının sonuçları ve Türkiye sol hareketinin durumu

Son bir yıllık dönem, düzenle çelişkili olan, fakat kemalizmin özünü bir türlü kavramayan muhalefet açısından da öğretici derslerle doludur. Bu güçler açısından kısaca bazı belirlemeler yapılırsa, aslında yapılan fedakarlıklar, ortaya konulan cesaret bu kadar az direnmeyle sonuçlanmamalı, devrimcilerin direniş cephesi bu kadar dağınık ve sessiz olmamalıydı. Türkiye gerçeğinde ortaya çıkan bu durum, çeşitli dünya örneklerine baktığımızda karakteristik özgül bir olaydır.

Biz bunun nedenlerini biraz daha açacak olursak; düzenle muhafelet içinde olması gereken sol neye karşı çıktığının bilincinde değildi, veya bunu tam olarak değerlendiremiyordu. Bu sadece '70'ler sonrası devrimci harekete egemen olan bir yanılgı değil, daha '20'lerde kemalizmin devlete yeni yeni damgasını vurmaya çalıştığı bir dönemde TKP'de ortaya çıkan bugüne kadar gelişen özelliğin bir sonucudur. O dönemde, tam doğru bir değerlendirilmesinin yapılmaması, bu örgütlerin Kemalizm tarafından boğazlanarak cüceleşmelerine ve günümüzde işe yaramaz bir hale gelmelerine neden olmuştur. Kemalizm, karşıdevrim sanatından o kadar geliştirilmiş bir silahtır ki, kendisiyle boy ölçüşmesi gereken ve en az onun kadar uyanık olması gereken

komünistleri bile bu konuda epey yanıltmış, onları adeta bu hatalarının kurbanı haline getirmiştir.

Henüz gelişme döneminde olan kemalizm karşısında önderliği yitiren komünistlerin yenilgisi o dönemde kaçınılmaz olduğu gibi, gelişen kapitalizmi temsil eden kemalizm karşısında eskiyi temsil eden Kürt toplumumun hakim sınıflarının tutunamaması da kaçınılmazdı. Fakat bu kaçınılmazlık, kemalizmin bu kadar güçlü kalmasında bu örgütlerin hatalarının olmadığı sonucuna hiçbir zaman götürmez.

Bu tarihte kemalizm benzeri rejimler, Bulgaristan'da, Arnavutluk'ta ve Çin'de gelişme halinde olmasına karşın, komünist partileri, karşılarındaki güçleri doğru değerlendirerek bunlarla sürekli bir mücadele içinde olmuşlar ve II. Paylaşım Savaşı'na girdiğimizde bu rejimleri devirmişlerdir. Eğer, kemalizm karşısında direnmesi gereken güçler bu örnekler gibi direnememişlerse, bunda kendi hatalarının payı büyüktür. Zaten kemalizmin bu dönemde tam bir Bulgar ve Arnavutluk faşizmi gibi olmamasının ve kemalizm olarak güçlü kalmasının nedeni de devrimci hareketlerin gelişmemiş olmasıdır.

Kemalizm'in 1950-60'larda uluslararası ve iç koşullara uygun biçim değişikliğinin kavranamaması da, solun yaptığı en önemli siyasal değerlendirme hatalarından birisidir. Sol bu dönemde, AP'yle uzlaşma içindeki sivil faşist gelişmeye göre kendini ayarlamamalı, iktidara daha çok bununla savaşılarak gidilmesi gerektiği gibi bir anlayışa saplanmamalıydı. Bu tehlikeyi de katmakla birlikte esas olarak karşısına dikileceğini, kemalist ideoloji ve politikaya dayalı kemalist devletin böyle bir biçime dönüşeceğini bilerek, kendini buna göre hazırlamalıydı.

Fakat '60'lardan itibaren sol, böyle bir yapı içine girmediği gibi, 'kemalist devrimciliğin!' göklere çıkarılması gibi boş bir olgu ortaya çıkarıldı. Gerçekte ise, bazı yazar ve ideologların böyle bir maskeyle ortaya çıkmalarına karşı, bunların kemalizmin gerçek özünü temsil etmedikleri açıktır. Siyasal-toplumsal yaşantıda güçleri yok denecek

kadar az olan bu kişilerin görüşleri, devrimi bulandırmaktan başka bir işe yaramadığı halde, bunlar doğru değerlendirilemedi, tersine herbirisi, ordu veya CHP içinde çok güçlü siyasal mihrakların temsilcisiymiş gibi el alınarak, ona göre ittifaklar geliştirilmeye çalışıldı.

Aslında ittifak edecek bir güç yoktu. İttifak diye güvendikleri, bir gün karşılarında balyozu sert bir şekilde vuran güçlerden başkaları değildi. Sol, bu konuda kendisindeki eksikliği gidememiş, kendisine müttefik olarak seçtiği CHP içindeki sol kesimi kendi ideolojik yönetimi altında örgütleyememiş, daha sonra buna faşist yönetimin bütünüyle sahip çıkarak kendisini bu konuda da etkisiz kılmasına yol açmıştır.

Solun kendisine karşıt olarak aldığı sivil faşist kurumlaşma, çeşitli ülkelerde veya ordu kanalıyla geliştirilen faşizme benzer bir olgudur. Türkiye'de faşizmin gelişmesi, Almanya, İtalya, İspanya gibi düşünülmesine karşın, Türkiye devleti ve toplumsal gerçeği bu tip bir faşist gelişmeye elverişli değildi, ve MHP'nin öncülük etmek istediği tipte bir faşizmin gelişmesi de beklenemezdi. ABD'nin geliştirdiği faşist yönetimlerin daha çok ordu destekli olduğu düşünülürse, gelenekleri bu işe uygun olan Kemalist ordunun, koşullara göre faşist darbeyi de gerçekleştireceği anlaşılır bir şeydi.

O halde, MHP eliyle geliştirilecek faşizmin de taktik olarak hesaba katılmasına karşın daha çok, çöküş dönemine giren ve ordu darbesiyle her an faşistleşecek olan kemalist devlete karşı, stratejik, taktik, örgüt ve çalışma tarzı geliştirilmeli ve sol, böylece olmayan sol kemalistleri müttefik olarak belirleme, yerine, tekelleşip çöküşe giden kapitalizmin gericiliğine karşı olan sınıfları proletaryanın bağımsız ideolojisi ve politikası altında örgütlemeli ve baş müttefik olarak da yeni bir sosyal temelde gelişen Kürdistan ulasal kurtuluş hareketini görmeliydi. Temel ittifak bu iki hareketin arasında düşünülmeli ve yan ittifaklar temel ittifakın etrafında geliştirilmeliydi. Daha başlangıçta böyle bir anlayışla yola çıkılarak, stratejisinde, taktiğinde, örgüt ve çalışma tarzında bunun gerekleri

yerine getirilseydi, ‘80’lerde de olsa kemalist ordu geleneklerinden kaynaklanan böyle faşist darbenin bu biçimde gelişi ve rahat bir biçimde oturuşu hiç şüphesiz ki mümkün olmayacaktı.

Aslında bu noktada, fedakarlık ve cesaret açısından devrimci birikimin devrim yapmaya aday olduğunu söyleyebiliriz. Ama ortada olmayan şey, devletin doğru bir tanımlanması, doğru bir ittifak anlayışı, bunlara bağlı olarak doğru örgütlenme ve çalışma tarzlarıydı. Devletin bu yönlü gelişimi göz önüne alınması gerekirken “demokrasinin sınırlarını genişletme” savaşımı içine girilmesi ve bunun için seçim taktiklerinin iktidara yürümenin baş araçları haline getirilmesi ve hatta bunun önemli oranda stratejik bir anlayış olarak görülmesi, küçük burjuva reformizminin, revizyonizmin ideolojik ağırlığının ve kemalist devlet olgusunun çarpıtılmasının bir sonucuydu. Nitekim böyle bir yönetim faşizm biçiminde karşılarına geldiğinde bir günde ortadan kalkan parlamento, burjuva partileri, en küçük bir direnme gücünü bile kendilerinde bulamadılar. Bu da, bu konularda reformizm ve revizyonizmin ne kadar vahim bir yanılgı içinde olduğunu ortaya koymaktadır.

Devlete karşı şiddet temelinde direnmeyi kabul eden örgütler de, doğru bir siyasal anlayıştan yoksun oldukları için, yalnızca şiddeti görüp, bunun ne tip bir devlete karşı ve nasıl bir siyasal ittifak anlayışı içerisine girilmesi gerektiğini iyice değerlendiremediklerinden, mücadeleyi kendi önderliklerinde geliştiremediler. Ve faşist darbenin gerçekleşmesinden bu yana geçen bir yıllık zaman içinde başarılı sonuçlar alamadılar.

Daha önce devleti yönetmiş olan burjuva partilerinin, faşist nitelikte de olsa kemalist devlete diyecekleri bir şey yoktur. Onlar, yıllarca bu ilkeleri savunmuşlar ve zaten böyle bir devletin kurulmasına çalışmışlardır. Mayaları kemalist ideoloji ve politikadan etkilenen bu partiler, kemalist devletin faşist devlete dönüşmesi kendilerini de rahatlattığından bunun karşısında hiçbir şey yapamadılar. Aksine kendi partileri kendi ellerindeki parlamento

ortadan kaldırılırken kendilerini yaratan bu güçlerin ortadan kalkışını, dünyada eşi görülmemiş bir biçimde alkışla karşıladılar.

Reformist küçük burjuva muhalefetleri de siyasal anlayışlarına bağlı olarak bu dönemde hiçbir direnme göstermemiş, çoğu siyaseti terk ederek siyasi ilticacılar durumuna düşmekten öteye gideme-

mişlerdir. Özellikle 12 Eylül darbesinden bu yana geçen bir yıllık süre içinde, bu tip reformist küçük burjuva örgütlerin, ne ülke içinde ne de ülke dışında ciddi bir direnmeleri söz konusu olmamıştır. Bunlardan bazıları hala, kemalizmin faşistleşme niteliğini kabul etmek istememekte, tarihi yanılgıların çarpıcı bir biçimde böylece karşılarına çıkmasını bir türlü kendilerine yedirip, gerçeğin adını doğru bir şekilde koyamamaktadırlar. Ve böylece de, en ufak bir direnme örneğini ortaya koymaları söz konusu olamamaktadır.

Gerek küçük burjuvanın devrimci kanatları ve gerekse komünistler, yıllardan beri direndikleri gibi bu dönemde de direnme örnekleri göstermelerine rağmen, daha önce sola egemen olan hataların bedelini, hapishanelerde çekilen yoğun işkencelerle dışarıda ise bir yığın değerli komünistin katledilmesiyle ödemişlerdir.

Devrimciler, bireysel düzeyde de olsa direnmiş, reformist revizyonist kesim gibi alanı utanmazca terk etmemişlerdir. Hapishanelerde ve dışarıda elden geldiğince direnmiş ve böylece tarihte en olumlu şeyi yaparak, faşist yönetimin iğrençliğini kanlarını akıtarak gösterebilmişlerdir. Fakat, önceki dönemin ağır hataları, bu direnmelerin güçlü bir antifaşist direnişe dönüşmesini engellemiştir. Bunu, direnmenin azlığı veya zayıflığından değil, daha önce bunlara temel teşkil eden siyasal anlayışların, örgütsel çalışmaların sonuçlarında görmek gerekir.

İster reformist, ister devrimci kesimiyle olsun solun 12 Eylül cuntası karşısında daha ilk günden direnmesini sağlayacak ve giderek geliştirecek olan şey, faşizmin devlete egemen oluş biçiminin doğru değerlendirilmesi ve bu anlayıştan, doğru bir devrimci ittifak anlayışı ile bunlardan kaynaklanacak doğru taktik ve çalışma tarzlarının çıkarılmasıydı. Eğer bunlar yapılmış olsaydı, şüphesiz ki, direnmeler günümüzde daha da güçlü olacak, Salvador'da görüldüğü gibi, sözde sağa da sola da karşı olan böyle faşist bir yönetime karşı devrimcilerin sağladığı gelişmenin bir benzeri Türkiye'de de gerçekleşmiş olacaktı.

Eğer bu hatalar hala giderilemezse direnmenin zayıflığı yine sürmeye devam edecektir. Özellikle yasal taktik, örgütsel ve çalışma

anlayışları yeniden gözden geçirilip doğru bir raya oturtulmazsa, direnmenin güçlü bir şekilde gelişmesini beklemek hayaldir. Bu durum, tüm örgütlerin kendilerini bir özeleştiriden geçirmelerin, ve bu özeleştirinin ışığında doğru bir siyasal anlayış temelinde ittifaklar ve devrimin temel gelişme aracında karar kılmalarını gerektirmektedir. Bu eksiklikler giderilirse devrimin gelişmesi zor olmayacaktır.

Bu konuda bir noktayı da, 12 Eylül faşist yönetiminin çarpıtılmış bir tanımlamasına yer verememek açısından MHP hakında açmak gerekmektedir. Türkiye'de faşizmin, MHP eliyle geliştirilerek devlet biçimi haline gelmesine gerek yoktu. Zaten her şeyden önce, Türk devletinin yapısı buna imkan tanımamaktadır. Fakat MHP; gerektiğinde kemalistlerin, tekelcilerin desteği ile geliştirilmiş, güçlendirilmiş, iktidara ortak ettirilmiş ve bugün de yargı önüne çıkarılmış bulunmaktadır. Birçok kişiye bir çelişki gibi gelebilecek bu durumun temelinde, solu MHP ile uğraştırıp gerçek hedefi görmesini engellemek amacı yatmaktadır. MHP ile uğraşacak bir sol, gerçek hedefi görmemekten dolayı çok hata yapacak ve sonuçta ordu eliyle geliştirilen faşizmin karşısında yenik düşecektir. Kısaca, halkın gerçek direnmesinin gelişmemesi açısından MHP bir emniyet subabı olarak değerlendirildi. On beş sene bunun için ayakta tutulan MHP, belli bir oranda bu güveni yaptıktan sonra aynı faşist güçler tarafından bir tarafa fırlatıldı. Çeşitli ülkelerde de değişik faşist yönetimler bunun benzerlerini yapmışlardır.

Bugün MHP ile 12 Eylül faşist yönetimi arasında bir çatışmadan bahsetmek mümkün değildir. MHP'ye karşı takınılan tavır, kitlelerin devrim mücadelesinin gelişmemesi, hedef şaşırtması açısından bir taktiktir. Cuntanın MHP'yi yargı önüne çıkarması, MHP ile bütünleşmesinin çok büyük bir tehlike teşkil edeceğini bilmesinden ve kitleler nezdinde kendi yerini sağlamlaştırması açısından zorunludur. MHP'nin Türkiye için cuntayla aynı amaçlar doğrultusunda savaştığını söylemesine rağmen yargı önüne çıkarılması bundan dolayıdır. Yoksa cunta, özce MHP'yi faşizmin kendisi olarak değerlendirmek, faşizme

karşı verilen ödün ve faşizme karşı mücadelede düşünülen en vahim yanılgı olmuştur.

12 Eylül yönetimi döneminde Kürdistan'daki gelişmeler

Kemalizme önemli özeliklerini veren, kemalizmi kemalizm yapan önemli bir etken de Kürdistan geçeğidir. Ve yine, 12 Eylül faşist yönetiminin başa gelmesinde de Kürdistan'daki gelişmeler temel etkendir.

Bir yandan gelişen Türkiye işçi hareketi, devlete karşı '20'ler dönemiyle kıyaslanamayacak bir muhalefetin başını çekmeğe doğru giderken; diğer yandan Kürdistan'da da önderliğin hem sosyal temel açısından, hem de ideoloji politik açıdan eski biçimi aşarak, proletarya önderliğinde ulusal kurtuluş temelinde modern yurtsever bir hareketin gelişmesi, Türkiye proletaryasının tek başına yapamayacağı devrimin güçlü bir müttefikinin doğmasına ve bu iki müttefikin bir araya gelmesi temelinde devlet sorunun çözümünün an meselesi haline gelmesine yol açtı. Türkiye devriminin taktiğinin hayata geçirilmesinde ve devletin yıkılmasında, Kürdistan'ın son derece stratejik rolünün olması, cuntanın hesaplarını, Kürdistan'daki devrimci gelişmeyi yok etme ve Kürdistan'ı Türk kapitalizminin sorunlarının çözümlendiğini bir alan haline getirme anlayışı üzerinde oluşturmasının nedenidir.

12 Eylül faşist yönetimi, Türkiye egemen sınıflarının tarihinden

ve kemalizmden devri aldığı her türlü baskı, sömürü, asimle ve yok etme politikasını bu dönemde zirveye çıkarmayı ve bir de modern bir temel üzerinde yükselen Kürdistan devrim hareketini ezmeyi en temel hedef olarak seçmiştir. Son bir yıllık uygulamalarla Kürdistan'da yürüttüğü ekonomik sömürünün yanı sıra, tüm Kürdistan halkına yönelik geliştirdiği eşine ender rastlanan işkence, zulüm ve katliamlar da, cuntanın bu konudaki özgünlüğünü tarihine yakışır bir tarzda ortaya koyduğunu göstermiştir.

Burada önemli olan bir nokta da, Kürdistan'daki ekonomik sömürünün yoğunlaştırılmasıdır. Bir yıl içinde, işsizlik alabildiğine artmış, maddi yaşamının sürdürülmesi dayanılmaz bir noktaya gelmiştir. Kürdistan'da ne var ediliyorsa tümü gasp edilmekte, ülke kaynakları eskiden görülmemiş bir insafsızlıkla talan edilmektedir. Kürdistan, insanlarının işsiz-güçsüz gezdiği bir hapishane durumuna getirilmiştir. Ama tüm bunlar işin bir yanıdır.

Faşist yönetim, esas olarak, kendisinin mezar kazıcılığını yapacak olan Kürdistan devrimci hareketinin yok edilmesini varlık koşullarında birisi olarak görmektedir. Kürdistan'da oluşan objektif koşullara bağlı olarak doğan proletarya önderliğindeki modern ulusal kurtuluş hareketinin ortaya çıkması ve gelişmesinden sonra 12 Eylül faşist yönetiminin gelişmesi tesadüf değildir. Özellikle sıkıyönetimler döneminde küçük burjuva muhalefetini Kürdistan'da egemen kılarak bunalımını atlatmak isteyen Türk burjuvazisi bizzat Diyarbakır Sıkıyönetim Komutanlığı eliyle sürdürdüğü bu politikanın iflas etmesinden sonradır ki 12 Eylül cuntasını, devletin sonunu getirecek olan ve emperyalizmin çıkarları açısından bölgede büyük bir tehlike oluşturan proleter öncelikli harekete karşı şartlandırılmış bir biçimde gündemine getirmiştir.

Türk burjuvazisi bu yeni kemalist devlet biçimini daha başlangıcında dahi, kendisi için bir tehlike olarak görmediği reformist muhalefeti ve bunların Kürdistan'daki bağlaşığı olan küçük-burjuva reformizmini kendine koltuk değneği yaparak bir iktidar deneyi de yaşamak istemiş, fakat başarısızlığının daha ilk günden ortaya çıkmasıyla birlikte, artık

gündeme giren proletarya devrimciliğinin yok edilmesi görevini 12 Eylül faşist yönetiminin önüne koymuştur.

PKK Kürdistan'da direnişi temsil ediyor

PKK hareketi, cuntanın gelişinden önce olduğu gibi, sonrasında da devletin doğru tanımlanmasında, buna dayanılarak geliştirilen siyasal çizgi, örgüt ve mücadele anlayışında esas olarak temel bir hata yapmama sonucu ve daha çok böyle bir siysal çizgiye sahip olmanın büyük avantajını elinde bulundurarak Türkiye solunun her türlü hata ve keşmekeşliğine ve yine Kürdistan'da her türlü soysuzluğu bir yaşantı tarzı, bir siyasal gelenek haline getiren küçük burjuva reformizminin tahribatlarına karşın, tüm dünya gericiliğinin desteğini alan 12 Eylül faşist cuntasına karşı daha doğduğu günden direnmesini bilmiştir. Direnme nicelik olarak büyük görünmeyebilir, fakat, siyasal anlayış olarak hareketin anlamı, bu uğurda mücadeleyi sonuna kadar sürdürme kararlılığıyla her gün daha da büyümüştür. Hatta denilebilir ki, PKK hareketi, asıl büyüklüğünü ve direnme özünü, emperyalizm, bölge gericiliği ve faşist sömürgeci Türk devleti açısından ne kadar tehlikeli bir hareket olduğunu 12 Eylül faşist darbesinden sonra ortaya koymuştur. Küçük burjuva reformistlerinin utanmazcasına ülkeyi terk ettikleri bir sırada, en zor koşullarda ve en az donamımla mücadeleyi

sürdüren PKK, Kürdistan'da proletaryanın tarihi rolüne, adına yakışır bir tarzda sahip çıkmanın örneklerini vermesini bilmiştir.

12 Eylül öncesindeki mücadelede yüzlerce kadro ve sempatizanını şehit vermesine ve yüz binlere varan taraftarlarının tutuklanarak işkence tezgahlarına yatırılmasına karşın, PKK, 12 Eylül sonrasında da mücadeleyi sürdürecek kadar güçlü olduğunu, bu dönemde de direnişi yükselterek kanıtlamıştır. Yine, binlerce tutuklusu ender görülen direnmesi sosyal ve ulusal direnmeye layık olmanın örneklerini sunarken PKK; kitlesi, sempatizanları, cezaevlerindeki ve dışarıdaki kadrolarıyla sürdürdüğü direnişle devrimci mücadeleyi geliştirmektedir.

12 Eylül cuntası daha birinci yılını doldurmadan en ağır baskı koşullarında en çok darbe yenildiği bir dönemde, Ortadoğu'nun sıcak bir savaş alanı haline geldiği tam bir devrim ortamında, PKK, I. Konferansı'nı düzenleyerek direnişini en son zirveye varan örneğini sunmuştur. Nasıl ki, 12 Eylül faşist yönetimi, gerici tarihinin, her türlü baskı yönetiminin bir ürünü ve yaşadığımız yılda, cuntanın radyosu, televizyonu, basınıyla PKK hareketini düşman olarak ilan ettiği bir dönem olmuşsa; PKK I. Konferansı da, PKK'nin bu devlete karşı direnmenin tüm tarihi sorumluluğunu üzerine alarak bir hesaplaşma için hazırlık içinde olduğunu son derece açık bir şekilde ortaya koymuştur.

Sayılmayacak kadar çok sahte pehlivanın bulunduğu Türkiye ortamında bugün, dost düşman, iki belirgin güç görünmektedir; 12 Eylül faşist darbesi temelinde faşist devlet, ve buna karşı Kürdistan'da gelişen ulusal kurtuluş mücadelesinin başını çeken PKK hareketi. Her geçen gün bu iki güç biraz daha karşı karşıya gelmekte ve bunların birbirine karşı mücadelesi Türkiye devletinin sonunu belirleyeceği açıkça ortaya çıkmaktadır.

PKK Konferansı'nda, geçmiş mücadele pratiğinin değerlendirilmesi, çıkarılan dersler ve geleceğe ilişkin askeri, siyasal ve örgütsel alanda çizilen siyasetler, sadece Kürdistan devrimine değil, Türkiye devrimine de önemli oranda yol göstermektedir. PKK, bugüne kadar bir türlü

aşılamayan kemalist devlet anlayışını, 12 Eylül faşist darbesinin karakterini, iç ve dış dayanaklarını net bir şekilde ortaya koyarak, buna karşı sağlam bir ittifak anlayışının değerlendirmesini yapıp bu rejime karşı direnmenin doğru taktik anlayışını sergileyerek bunun en başta nerede, nasıl geliştirilebileceğini yaptığı pratik hazırlıklarıyla göstermiştir. Ve bunu Politik Rapor'da ve Konferansta geliştirilen tartışma ve alınan kararlarda açıkça ortaya koyarak tarihin söylemesi gereken sözü söyleyeceği noktaya gelmiştir. PKK hareketi, 12 Eylül faşist yönetimi daha birinci yılını doldurmadan önce, hiç kimsenin cesaret edemediği bir tarzda kendi hatalarını irdeleyerek bunları gidermiş ve geleceğin görevlerinin sağlam bir bilançosunu ortaya koyarak, bu görevlerini yerine getirmek için günlük çalışmalarından bir an bile vazgeçmeksizin en ağır görevleri kendi omzuna alıp faşist yönetime karşı direnmenin temel güçlerinden birisi olduğunu kanıtlamıştır. Özellikle Konferans sonuçları, bunun böyle olduğunu tüm açıklığıyla ortaya koymaktadır. Biz, 12 Eylül faşist yönetiminin birinci yılını doldurmaya çalıştığı bir dönemde böyle bir görevi yapmakla, bir yandan, Kürdistan halkının mücadelesine layık olduğumuzu gösterirken, diğer yandan Türkiye halkının da mücadelesinin temel güçlerinden birisi olduğumuzu kanıtladığımız kanısındayız.

Bundan sonra yapılması gereken şey, bu doğru anlayışları hayata geçirmektir. PKK hareketi bu konuda da üzerine düşeni yapmaktan geri kalmamakta, gerek ülke içinde verdiği direniş örnekleriyle ve gerekse ileride diğer devrimci güçlerle ittifak anlayışı içinde geliştirilecek direnmede kendinden beklenen her şeyi yapacağını, kendisini geleceğin görevlerine güçlü bir biçimde hazırlayarak kanıtlamaktadır.

Bu hazırlıkların ne kadar ciddi olduğu, düşmanın PKK hareketine karşı aldığı tavırdan da açıkça anlaşılmaktadır. Böylelikle biz, faşist yönetim birinci yılını doldururken, en zor koşullarda bile devrimcilerin direnişi geliştirebileceğini, geleceğin direnme dolu günlerinin bir hayal olmadığını göstermiş bulunuyoruz.

Bu temelde doğru siyasal anlayışın hayata geçirilmesi için, 12 Eylül öncesinde gerçekleştirilemeyen doğru ittifakların bu dönemde

gerçekleştirilmesinin yerine getireceği önemli görevler bulunmaktadır. Yine 12 Eylül faşist yönetimine karşı geliştirilemeyen güçlü direnmeler vardı. Bu direnmelerin geliştirilmesi için doğru devrimci taktikleri ve özellikle Kürdistan'da geliştirilmesi gereken doğru silahlı mücadele anlayışını hayata geçirerek, Türkiye ve Kürdistan halkının 12 Eylül faşist yönetiminin karşı örgütlenmesinde, hareket olarak yapmamız gereken görevin bilinci ve hazırlığı içindeyiz.

Bu düşünce ve inançlarla cuntaya karşı mücadelemizin ikinci yılına girerken, bu yılın, cuntaya muhalif olan bütün devrimci, reformist, ilerici güçlerin ideolojik mücadele, politik esneklik temelindeki destek, dayanışma ve ittifakının hayata geçirildiği ve devrimci taktiklerin uygulandığı yıl olmasını diliyoruz. Yine bu dönemin Türkiye devrimci güçlerinin, özellikle bölge ilerici güçleri ve sosyalist ülkelerle sağlam ilişkiler geliştirdiği bir dönem olmasını umut ediyoruz.

Önümüzdeki yılda bu anlayışlar, eğer daha büyük bir güçle hayata geçirilirse, '80'ler öncesi ve cuntanın birinci yılında sağlanamayan güçlü ve kalıcı birlikler şüphesiz ki yaratılacaktır.

12 Eylül 1981